

Jill Mansellová

OHŇOSTROJ NÁHOD

OHŇOSTROJ
NÁHOD

OHŇOSTROJ NÁHOD

Jill Mansellová

Original title:
Jill Mansell: THREE AMAZING THINGS ABOUT YOU
Copyright © 2015 by Jill Mansell
Cover design © Siobhan Hooper
Cover photographs © Sukharevskyy Dmytro/Masterfile (žena),
antb/Shutterstock (krajina), Tatiana Pogora/Shutterstock (balóny)

Jill Mansellová si uplatňuje morálne právo identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Marína Gálisová, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Zuzana Konečná
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-412-0

Podakovanie

Som nesmierne vďačná doktorke Joanne Cannonovej za to, že si prečítala túto knihu, keď ešte bola v rukopise, a ubezpečila ma, že som sa nedopustila nijakých trápnych prehreškov proti lekárskej vede. Vďaka patrí aj doktorovi Keirovi Shielsovi, ktorý mi ochotne odpovedal na otázky súvisiace s medicínou, a Helen Daviesovej za rady v problematike dedičstva.

Nakoniec by som chcela poďakovať Olimu Lewingtonovi, ktorého autobiografia *Smile Through It (Zvládni to s úsmevom)* o živote s cystickou fibrózou ma inšpirovala a veľmi mi pomohla pri písaní tejto knihy. Samozrejme, všetky chyby idú na môj účet.

1. kapitola

Súčasnosť

Tak je to tu, prišiel čas na spoveď. Posledné dva roky som vás všetkých žiadala, aby ste mi na začiatku povedali tri veci o sebe. Ja som vám o sebe neprezradila nič. To asi nevyznelo veľmi férovo, však?

Lenže teraz je jedna hodina po polnoci. Sedím na zadnom sedadle auta, ktoré sa ženie do Londýna, a rozhodla som sa vyjsť s farbou von.

Nech sa páči. Toto sú tri veci o mne:

1. Mám dvadsaťosem rokov, cystickú fibrózu a nečakala som, že budem žiť takto dlho.
2. Pred dvoma hodinami mi z nemocnice zavolať koordinátor transplantácií – majú pre mňa nové pľúca.
3. V živote som sa tak nebála. Ani som nebola taká vzrušená. Predovšetkým sa však bojím. Je to veľká vec, a keďže som zbabelec, predstavujem si najhorší možný scenár.

Tak, a viete dôvod, prečo som sa so všetkým priznala. Ak bude toto posledný príspevok na mojej internetovej stránke, pochopíte prečo. Samozrejme, dúfam, že nebude.

Ešte nič. Ďakujem, ďakujem, **ĎAKUJEM** úžasnej rodine darcu za tento dar, za túto neuveriteľnú šancu. Budem jej za to do smrti vďačná a...

Hallie si to po sebe prečítala a vymazala poslednú vetu. Namiesto toho napísala: *Dúfam, že viete, akí ste úžasní. Nikdy nezabudnem na vašu odvahu, láskavosť a štedrosť.*

Na predné sklo auta dopadli kvapky ľahkého letného dažďa. Hallie pozrela do teplej noci a z tmy sa na chvíľu vynorila tabuľa s nápisom *Londýn 25 míľ*. Pouličné lampy žiarili jantárovým jasom a v oknách domov sa iba kde-tu svietilo, o tomto čase takmer všetci spali. Už čoskoro však oblohu rozjasní úsvit, ľudia vytrhnú zo sna budíky a ďalej si budú žiť svoj normálny život bez toho, aby si uvedomili, aký je ten obyčajný život zázračný.

Už len nadýchnuť sa a vydýchnuť je veľký zázrak...

Nanovo si uvedomila, aké je všetko definitívne. Samozrejme, existovala možnosť, že zhoda tkaniva nebude dostatočná a transplantácia sa neuskutoční. Preto svoj príspevok na internetovú stránku ešte nepridala. No už o chvíľu možno v operačnej sále dostane pľúca iného človeka. A ktovie, čo sa potom stane.

Koľko ľudí si prečíta, čo napísala? Čo si pomyslia?

Hallie sa pohodlne oprela, predstavila si riadok, ktorý pred chvíľou vymazala, a ľutovala, že rovnako ľahko nemôže vymazať pesničku, ktorá jej práve znela v hlave. Bola to skvelá pieseň, ľudia ju radi spievali na karaoke. Pri refréne sa vždy všetci nadšene pridali.

Neovládala celý text, ale posledný verš refrénu znel nejako takto: *Dnes by som mohol zomrieť... dnes by som mohol zomrieť...*

Ach jaj. Aspoň ešte nestratila zmysel pre humor.

Predtým

„Čau, ako sa máš? Čo robíš?“

Hallie sa pri zvuku Beinho hlasu usmiala. „Naozaj to chceš vedieť? Dobre, tak ti to poviem, ale varujem ťa, budeš žiarliť.“

„Tak to už vysyp.“

„Som v Benátkach, sedím pred Caffè Florian na Námestí svätého Marka. Svieta slnko, vyzváňajú kostolné zvony a čašník práve otvoril fľašu ľadového prosecca.“

„Je ten čašník pekný?“

„Čo myslíš? Som v Benátkach! Jasnú, že je fešák,“ odvetila Hallie. „A ešte aj po mne pozerá.“

„Hm, a počúva, čo hovoríš?“

„Po anglicky nevie ani slovo. Možno ho neskôr zvediem. Vyzerá trochu ako Bradley Cooper.“

„Nemáš skôr na mysli Tommyho Coopera?“

„Buď ticho.“

„Sú tam holuby?“

„Celé krdle.“

„Moja mama raz bola na Námestí svätého Marka. Holub sa jej vykakal na hlavu.“

„Krásne.“

„Poriadne ju to naštvalo,“ pokračovala Bea. „Tesne pred cestou bola u kaderničky. Na tvojom mieste by som sa tam dlho nezdržiavala. Vypadni, kým sa dá. Tie talianske holuby sú svine.“

„Dobre, presvedčila si ma. Hneď nasadnem na vrtuľník a odletím domov.“

„Výborne. Prídem po práci za tebou?“

„To by bolo fajn.“

„Okolo siedmej. Tak sa zatiaľ maj. Čau!“

Hallie odložila telefón a vyrovnala paplón, ktorý sa jej zase pokrčil. Posunula sa do pohodlnejšej polohy a pokúšala sa napraviť aj vankúše. Ležať v posteli bez toho, aby sa človek musel donekonečna hniezdiť, bolo hotové umenie, a ona ho ešte nezvládla. Stále musela prehýbať chrbát, vystierať plecia a posúvať zadok.

Keď sa Hallie ponáťhovala, pohniezdila a povystierala, pozrela sa na tmavomodrú oblohu. Zvečerievalo sa, bol týždeň pred Vianocami a všade zapalovali pestrofarebné osvetlenie. Odtiaľto mala na dedinu asi najlepší výhľad: vľavo sa

nachádzala hlavná ulica, vpravo rieka Windrush s nízkym kamenným mostom a na druhom brehu rad obchodov, hotelov a domov postavených z tehál s medovým odtieňom. Videla každého prichádzať a odchádzať, mala prehľad o ľuďoch, ktorých poznala, a zároveň sledovala pohyb turistov po Carranforde, samozvanom klenote na korune severného Cotswoldsu.

Samozrejme, počas zimných mesiacov sem nechodilo toľko návštevníkov, ale stále ich bolo dosť na to, aby sa ich oplátilo pozorovať a aby turistické obchody zostali otvorené. Momentálne sa ich po dedine ponevierať celý autobus, donekonečna fotili, behali do obchodov a kupovali nepotrebné suveníry aj vianočné darčeky pre priateľov a príbuzných. Vyzerá to tak, že mnohí budú tento rok pod stromčekmi rozbaľovať slávnostne zabalené dáždnyky s potlačou carranfordských scénérií. Bea ich len dnes musela predať vyše desať.

Osem dní do Vianoc. Hallie sa pokúšala zahnať otázku, či budú tieto Vianoce jej posledné – v podstate preto, lebo na takéto otázky sa nedalo odpovedať a nikam nevedli. Okrem toho, odpoveď zakaždým znela *možno*.

Lenže to platilo pre každého človeka na našej planéte.

Hallie tú myšlienku odplašila, zapla iPad a radšej si skontrolovala e-maily. Prišlo ich niekoľko od návštevníkov stránky. Super, bude sa mať čím zaoberať, kým nepríde Bea. Čo tam po tom, či tieto Vianoce budú jej posledné, treba riešiť oveľa dôležitejšie problémy, napríklad ako má dievča zareagovať, keď sa dozvie, že nechtiac chodí s dvoma chlapcami – dvojčatami –, a ako má muž v strednom veku cez sviatky rozdeliť čas medzi svoju nudnú manželku a očarujúcu milenku.

Hallie stránku založila počas dlhého a mimoriadne únavného pobytu v nemocnici. Veď všetci radi čítajú poradne, či nie? Ona určite. Zbožňovala ich a bavilo ju vymýšľať riešenia. Keď občas v odpovedi vynechali nejaký užitočný tip, vždy trpela, že sa nemôže ozvať a pridať vlastnú radu.

Dilemu vyriešila tak, že si vytvorila internetovú stránku a začala ľuďom radiť sama.

Nepredstavila sa ako chuderka Hallie s nanič pľúcami a obmedzenými životnými vyhliadkami. Od začiatku vedela, že by to ľuďom bránilo posilať jej otázky – cítili by sa so svojimi problémami v porovnaní s tými jej trápne. Nie, keď majú ľudia v živote ťažkosti, sú pre nich nekonečne dôležité a všetci to musia rešpektovať. Tí, ktorí chcú radu, nesmú mať pocit, že ten, kto im radí, je na tom ešte horšie.

Preto od začiatku vystupovala anonymne a tak to aj zostalo. Čitatelia o nej vedeli len toľko, že je žena. Stránka sa volala www.triveciotebe.com a každý, kto žiadal o radu, mal o sebe na začiatku prezradiť tri veci. Sám sa rozhodol, či prezradí veľké, alebo malé details, ale vždy to niečo naznačilo o povahe človeka, a Hallie pomocou týchto informácií lepšie porozumela ľuďom, ktorí potrebovali poradiť.

Samozrejme, počas prvých týždňov nemala čitateľov a nik jej neposlal otázky – jednoducho preto, lebo o existencii stránky nikto nevedel. Musela si teda sama vymýšľať problémy a písať listy, požičiavala si ich zo starých časopisov, upravovala ich a vlastnými slovami odpovedala ľuďom, ktorí sa jej vôbec nezverili.

Záujem však onedlho vzrástol a mohla za to ďakovať sile sociálnych sietí. Ľudia objavili jej stránku, a keď sa im zapáčila, povedali o nej priateľom. Počet návštev plynulo rástol a čitatelia začali posilať vlastné otázky, čo si Hallie cenila, takže mohla venovať viac času skutočným problémom a formulovaniu najlepších odpovedí.

Popularita stránky nikdy neprestala rásť. Čitatelia Hallie poznali ako Rose, čo bolo jej stredné meno.

Návštevníci stránky mali možnosť prispieť vlastnými radami, ona však rozhodovala o tom, či ich zverejní. Všetci sa zhodovali, že Rosine rady sú vynikajúce, a to isté platilo aj o jej vzťahu k prispievateľom. Vyznačovala sa srdečnosťou, inteligenciou a súcitom a čitatelia si to cenili.

Takmer tak veľmi, ako si Hallie vážila ich.
Klikla na prvý e-mail:

Milá Rose,

1. Som požiarnik.
2. Hrávam ragby.
3. Bojím sa tmy.

Mám štyridsaťšesť rokov, som takmer dvadsať rokov ženatý a moja manželka netuší, že rád nosím ženskú spodnú bielizeň. Vlastne to o mne nevie nikto. Žiaľ, minulý týždeň si moja svokra vzala do hlavy, že mi poumýva auto, kým som bol pracovne preč. Keďže je veľmi dôkladná, vytiahla z kufru rezervnú pneumatiku a našla pod ňou podprsenku a nohavičky.

Obvinila ma, že mám milenkú, a trvá na tom, aby som sa priznal manželke. Viem, aká je moja svokra: neprestane dobiedzať, kým to nespravím. Takže k čomu sa mám podľa Teba priznať, Rose? Že som neverný manžel alebo transvestita? Neviem, ktorú možnosť by prijala ľahšie.

Fajn.

V druhom e-maile stálo toto:

Milá Rose,

1. Som škaredá.
2. Som tučná.
3. Nenávidím svoj život.

Páči sa mi jeden chlapec v našej triede, ale on sa na mňa ani nepozrie. Myslela som si, že je to preto, lebo nie som dosť chudá, keďže sa mu asi páčia len štíhle dievčatá, takže v októbri som prestala jesť a zhodila som devätnásť kíľ, ale ani tak nemá záujem.

Prečo ma nechce? Ako mám dosiahnuť, aby sa do mňa zamiloval? Chcem byť šťastná. Myslíš si, že budem preňho príťažlivá,

ak ešte viac schudnem? Pomôž mi, Rose, cítim sa tak strašne, že sa mi ani nechce žiť. Prosím, povedz mi, čo mám robiť.

Hallie s nešťastnou tínedžerkou úprimne súcitila. Najprv odpovie na tento e-mail. Nezaškodí zdvihnúť dievčaťu sebavedomie láskavým prístupom.

2. kapitola

Tasha Sykesová práve zistila, že vyraziť na nákup na Štedrý večer a tri hodiny predtým, ako sa má dostaviť na letisko, asi nebol najlepší nápad.

Lenže na poslednú chvíľu ešte musela zohnať niekoľko vecí a nečakala, naozaj nie, že okrem nej je na svete toľko lajdákov. V obchodoch ju nemilo prekvapila horúčava a tlačienica, vonku ju od zimy štípal nos a telefón jej stále hlásil esemesky od kamarátok, ktoré sa vypytovali, prečo včera večer odišla skôr z večierka.

Tasha ich ignorovala – a kamarátky si už na ňu aj tak zvykli. No to, že je stále sama, ich iritovalo omnoho viac ako ju, a jednoducho sa ju pokúšali dať dokopy s mužmi, o ktorých nemala najmenší záujem. Včera večer to nevyzeralo inak, koktailový večierok v Hampsteade, samé páriky, pravdaže okrem jedného nič netušiaceho človeka, ktorého tam privábili kvôli nej.

Chudák chalan.

Božemôj, úplný des. Pritom dotyčný sa zdal fajn, a práve o to šlo. Volal sa Tom, vyzeral celkom dobre a pracoval ako účtovník, čo by sa jej fakt zišlo. Bol zdvorilý, zaujímal sa o ňu, príjemne s ňou konverzoval a vyzeralo to, že sa vie aj dobre obliecť.

Možno – len možno – by uvažovala, či s ním predsa len nepôjde na rande, nebyť jednej veci.

„Čože?“ zasyčala v kuchyni Jeannie. „Uši? Čo sa ti nepáči na jeho ušiach?“

„Má ich chlpaté.“ Tasha to ani nechcela vysloviť, lebo vedela, ako hlúpo to znie.

Jeannie mávla rukou, akože no a čo? „Je to chlap. U chlapov sa to stáva.“

„Hej, ale je to odporné. Nepáčia sa mi.“

„Tak sa na ne nedívaj!“

„Hej, ale aj tak budem vedieť, že sú chlpaté.“

„A to je jediné, čo ti na ňom nevyhovuje?“

Tasha bezmocne pokrčila plecami – asi to nebolo všetko, ale na nič iné sa teraz nedokázala sústrediť. „Nemôžem si pomôcť, jednoducho to tak cítim.“

„Pozri, keď ho lepšie spoznáš, môžeš ho presvedčiť, aby si uši oholil,“ navrhla Jeannie. „Pomaznáš sa s ním a potom mu vydepiluješ uši Veetom.“

„Uvedomuješ si, ako hnusne to znie?“ Už pri tej predstave sa Tasha zmraštila.

„Mne sa takto protivili Barryho nechty na nohách, a teraz mi môžu byť ukradnuté!“

Bolo to čoraz horšie. „Aj tak si musím skoro ľahnúť,“ povedala Tasha. „Neboj sa, nikto si nevšimne, že zmiznem.“

„Si príliš vyberavá. V tom je tvoj problém. Toľko úžasných chlapov sme ti už našli a ty si ani jednému nedala šancu. Na každom si našla chybu.“

„Nie som vyberavá. Len musia byť... akurát.“

„Chceš povedať dokonalí,“ rovno jej oznámila Jeannie. „Práve v tom je tvoj problém. Ani ty nie si stopercentná. Nikto taký nie je. Čakáš na muža bez jedinej chybičky... a to sa môžeš rovno vzdať, pretože taký muž neexistuje.“

Tasha s ňou musela súhlasiť, no aj tak si nemohla pomôcť.

A navyše... chlpaté uši! Br!

Napoludnie mala už takmer nakúpené, zo zoznamu vyškrtla všetko okrem dvoch vecí. Marks and Spencer opúšťala naložená ako mulica a v otáčacích dverách sa s tou horou tašiek takmer zachytila. Bola rozhorúčená a v hrubom ružovom ka-

báte sa takmer dusila. Ľutovala, že má len dve ruky. Boleli ju od nákladu a pripadala si príliš široká, nemotorná, balíčkami a taškami neprestajne narážala do ľudí...

Dosť. Musí to reorganizovať. Tri balíčky objednané cez internet a vyzdvihnuté v obchode boli oveľa menšie ako škatule, v ktorých prišli. Tasha prijala rozhodnutie a zložila na zem množstvo nákupov, všetky nadbytočné obaly odstránila a tovar poprekladala do tašiek. Uf, o dosť lepšie. Nadšená vlastnými organizačnými schopnosťami napchala nepotrebné kartóny do najbližšieho koša na odpadky a prázdne papierové tašky putovali za nimi. Precvičila si boľavé plecia a pozbierala, čo zostalo. Okej, stále je to ťažké, ale omnoho ľahšie sa to nesie a je menej pravdepodobné, že tým zrazí na zem malé decká.

A mala všetko zase pod kontrolou. Ešte musí kúpiť škatuľu s vianočnými drobnosťami a striebristú šatku pre mamu a bude to vybavené.

Tasha spokojne zabočila doľava a zamierila do posledného obchodu. Keď otvorila dvere, hrali jej obľúbenú vianočnú pieseň a vdýchla do pľúc svieži voňavý vzduch. Začula, ako dievčatko hovorí svojej mame: „Jéj, pozri na tú tetu v ružovom kabáte, aká je pekná,“ a zrazu bol svet v najlepšom poriadku. Obostrela ju radosť. Dnes popoludní letí na juh Francúzska za mamou a spolu oslávia Vianoce... čo už môže byť dokonalejšie?

O dvadsať minút neskôr sa jej svet zrútil a srdce jej zvierali ľadové prsty strachu, kým jej vlastné prsty už tretí raz zúfalo šmárali v kabelke aj vo vreckách.

„Niekde tu je. Musí tu byť. V poslednom obchode som ju ešte mala...“

Rad za ňou už začal netrpezlivo podupkávať a pohmkávať.

„Tak sa choďte pozrieť, či ste ju tam nezabudli,“ vyhlásila mimoriadne neprívetivá dievčina za pokladnicou.

„Viem, že som ju nezabudla, mala som ju v ruke...“ Nik sa v duchu nedokáže vrátiť po vlastných stopách, keď z repro-

duktorov Slade bľačia *Merry Christmaaas* a všetko zahmlieva panika.

Muž v rade za ňou sa nahlas opýtal: „Prepáčte, o chvíľu mi vyprší predplatené parkovanie, môžem už zaplatiť?“

„Áno.“ Dievča za pokladnicou odtislo Tashin nákup nabok a vzalo si košík od ďalšieho zákazníka.

Bože, kde len tá kreditka je? Čo som s ňou urobila? Tasha s hrôzou znovu prehľadala vrecká. Pred troma dňami sa jej debetná karta prelomila napoly, keď ňou ako hlúpa oškrabávala námrazu z predného skla na aute, a ešte jej neposlali novú.

A teraz jej zmizla aj kreditka. Hrôza. Nočná mora.

„Ak vám ju ukradli, musíte ju dať zablokovať,“ pripomenula jej žena z radu.

Ukradli...

Tashi sa v hlave rojili predstavy, ako karta padá na dlážku a ako ju ktosi chvatne strká do vaku. Zlodej by z nej aj za dvať minút stiahol dosť peňazí. Prikývla a povedala: „Neviem, na aké číslo to treba hlásiť.“

„Ani ja,“ ochotne dodala žena, „ale viem, že to číslo je vytlačené na rube karty.“

Tasha si pozbierala veci, zvrtila sa a vybehla z obchodu. Už si spomenula – keď sa v M & S pokúšala odnieť všetky balíčky a tašky, vzdala sa úmyslu strčiť kartu späť do prepchatej kabelky. Teraz si to vybavila – namiesto toho kartu zasunula do niektorého z igelitových vreciek. Srdce sa jej optimisticky rozbúchalo, len čo si uvedomila, že tú igelitku vyhodila počas chvatnej reorganizácie nákupov.

A to znamenalo, že s trochou šťastia by stále mala byť v koši na odpadky.

Tasha zadychčane zastala a zadívala sa na kôš. Veľmi jej odľahlo, že ho medzitým nevysypali, ale trochu sa jej dvíhal žalúdok zo svinstva, ktoré v ňom pribudlo, odkedy odišla. Z prevráteného polystyrénového boxu napríklad kvapkala šťava, ktorou bol presiaknutý odhodený kebab, na všetko, čo ležalo pod ním.

A život by sa zdal ľahší, keby to bol jeden z tých košov bez veľa, otvorených žilom. Toto však musel byť ten hranatý, zhora uzavretý, s otvormi ako na poštovej schránke. Našťastie mal tie otvory o niečo širšie ako na schránkach.

Uf, dosť špekulovania, nech to už mám čím skôr za sebou. Tasha položila svoje igelitky a papierové vrecká na zem, vyzliekla si ružový vlnený kabát a vysúkala si rukávy na čiernych šatách.

Blee... to je fakt hnus. O chvíľu mala ruku lepkavú od čili omáčky, k holému zápästiu sa jej prilepili kúsky posekaného zeleného šalátu a z prevráteného papierového pohára z McDonaldu sa na ňu vyliala rozpustená zmrzlina. Natrafila aj na cigaretové ohorky, masťné hranolčeky a čosi odporne slizké a neidentifikovateľné.

„Si hladná? Ak si až taká zúfalá, kúpim ti hamburger!“

Paráda. Presne toto potrebovala. Skupinku tínedžerov so skejtmami a s kolobežkami, ktorí sa zhrčili okolo nej.

„Pred chvíľou som videl, ako do tohto koša vracal nejaký starý ožran,“ vyhlásil jeden chalan.

„A potom sa tam aj vyšťal,“ dodal jeho kamarát a všetci sa rozrehotali.

Okej, nie je to pravda, len ťa provokujú, pomyslela si a dôrazne ich ignorovala. Potom si kľakla, oprela sa o ľadový povrch železného koša a vtisla ruku hlbšie do špinavého obsahu. Chalani sa stále chechtali, iní kupujúci sa zastavovali a ona sa bezmocne prehrabávala v tmavých hĺbkach, pokúšala sa nahmatať osamotenú kreditnú kartu schovanú v pokrčenej igelitovej taške...

„Mohli by ste odtiaľ vytiahnuť ruku?“ brechla na ňu žena, už podľa tváre poriadna sekera. Držala pohár od kávy.

„Ja tu len niečo hľadám.“

„No a ja musím toto zahodiť do koša a mám naponáhlo.“

„Prepáčte, ale...“

Neskoro. Žena už hodila pohár do koša a obľala Tashi ruku vlažným kapučínom.

„Aj vám veselé Vianoce,“ zamumlala Tasha.

„Stavím sa, že sú tam aj psie výkaly a podobné veci.“ Chalani sa od smiechu div neválali po zemi a stále vymýšľali nové a nové odpudzujúce možnosti. Jeden z nich sa už na skejte vozil okolo koša a hrkot koliesok, ktoré jej svišťali hrozivo blízko pri nohách a zakaždým ju minuli len o niekoľko centimetrov, to celé ešte zhoršoval.

„V poriadku, banda, už naozaj stačilo. Zmiznite!“

Bol to hlas človeka, ktorý má situáciu pod kontrolou a nemieni sa dať vyvieť z miery skupinkou tínedžerov. Človeka, ktorý poľahky prevezme velenie. Keďže zaznieval tesne za ňou, Tasha majiteľa toho hlasu nevidela, no potešilo ju, že sa tu zjavil.